

ffeligheder. Derom skal jeg ikke diskutere. Derimod kom der en anden Udtalelse fra det ærede Medlem fra Viborg, som gjorde mig noget betænkelig. Han syntes at ville fordrø, at den, som skal have Væresoprejsning efter 10 Aars Forløb i Henhold til dette Forslag, skal oplyse, at han ikke i Mellemtiden har gjort sig skyldig i noget; men det er meget vanskeligt. Det er overhovedet meget vanskeligt at føre Bevis for, at man ikke har været der og der eller ikke gjort det og det. Jeg tror, han vil erkende, at det er at stille alt for store Fordringer. Det, som forlanges efter dette Forslag, er simpelthen dette, at naar der er gaaet 10 Aar, kan man ikke komme den paagældende til Livs, hvad enten han saa søger Valgret eller Alderdomsunderstøttelse eller Næringsbevis eller overhovedet kommer i noget af de Forhold, hvortil der kræves Uberhygtighed. Det er det hele. Har han skjult noget fra de 10 Aar, har han været tiltalt og straffet, og det opdages, saa lider han samme Stæbne, som Folk nu maa lide, naar de afgive forkerte Forklaringer, saa blive ikke alene de Rettigheder, de have villet opnaa ved Hjælp af deres Paastand om uberhygtet Eksistens tagne fra dem, men saa ville de oven i Købet blive straffede, saaledes som man gør nu, hvis der er passeret noget i Løbet af de sidste 10 Aar. Jeg tvivler ogsaa om, hvorvidt det er rigtigt at forlange Attester fra alle de Steder, hvor Manden har været. Skulde det ikke være tilstrækkeligt, hvis der overhovedet indtraadte Forhold, hvor et Slags Bevis skulde føres, at vedkommende havde en Attest fra det Sted, hvor han var straffet, fra den Domstol, der havde affagt Straffen? Naturligvis løber man den Risiko, hvis dette Forslag bliver til Lov, at der kan være Folk, der fortie noget. Det er ganske sikkert, men hvis det saa bliver opdaget, at der er passeret noget, maa ogsaa vedkommende lide og bøde derfor. Jeg tror, at hvis man vil stille Fordringerne for højt med Hensyn til de Bevisligheder, en Mand skal have for, at han besidder sin Været, saa gaar man hen og ødelægger Virkningen af denne Lov og gaar hen og gør noget lignende, som man har i Opvejsningsloven af 3dje April 1868, og saa ere vi jo ikke hundredelig hjulpsne. Smidlertid, jeg forstaa den højtærede Justitsminister saaledes, at han ikke alene gif ind i alt væsentligt paa Forslaget, som det foreligger her, men ogsaa var tilbøjelig til med Hensyn til Gennemførelsen, at gøre det saa lempeligt og let som muligt for de vedkommende. Jeg fik det Indtryk af den højtærede Justitsministers Udtalelse, at Administrationen ogsaa

skulde noget Bepvær af alle de Sager, de havde at afgøre, og at det ogsaa for Administrationen vilde være en Lettelse, hvis dette Lovforslag blev gennemført, og jeg kan ikke tro, at Administrationen vilde paalægge sig selv og de vedkommende, hvem der er Tale om, at gøre de Formaliteter, som skulle udkræves efter 10 Aars Forløb, vanskelige end høist nødvendigt. Jeg vil i alt Fald anbefale, at man ikke gaar ind paa det ærede Medlem fra Viborgs (Klein) Tankengang om, at den Mand, der vil have sin Været efter 10 Aar, skal føre Bevis for, at han ikke er kommen i Forhold til noget i Straffeloven i Mellemtiden. Jeg tror ikke, det hjælper os, jeg tror, vi saa er inde paa noget af det samme, som vi ere ved Loven af 1868.

Klein: Jeg ved ikke, om jeg forstod den ærede Forslagsstiller rigtigt, men for mig lød hans Ord saaledes, som om han mente, at jeg skulde have stillet den Forbring, at den paagældende skulde oplyse, at han ikke har gjort sig skyldig i noget i de sidste 10 Aar; men saaledes har jeg ikke udtalt mig, saa det maa være en Misforstaaelse fra den ærede Forslagsstillers Side. Det, som jeg har sagt, er dette, at den ærede Forslagsstiller selv opstillede som en Betingelse, for at den paagældende kan faa sin Været igen, at han ikke har været tiltalt eller straffet for nogen vanærende Handling i Løbet af de sidste 10 Aar. Jeg mener heller ikke, at man skal fordrø mere, end at han ikke har været det; men i Modsetning til den ærede Forslagsstiller og for saa vidt ogsaa til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum) og maasse ogsaa til den højtærede Justitsminister er jeg af den Formening, at det vil være i vedkommendes egen Interesse en Gang for alle at saa det bragt paa det rene, at Betingelserne for hans Genindtræden i fulde Væretigheder ere til Stede. Jeg mener ikke, at det er saa overordentlig vanskeligt at tilvejebringe, hvad der i saa Henseende er fornødent, og jeg mener, at Sagen kunde og burde ordnes saaledes, at det blev den paagældende lettere at faa det bragt i Orden, end naar man henviste ham til at søge de fornødne Oplysninger alene ved egen Hjælp. De Tilfælde, i hvilke det kan være en Mand af Interesse at blive anerkendt som den, der har faaet sin fulde Været igen, fordi det er 10 Aar siden, han er bleven straffet, og fordi han ikke er bleven straffet i denne Mellemtid, ere i Grunden kun af to forskellige Slags. Det kan være, fordi han vil gøre Brug af